

„Sýty hladnému neverí“ dnes už neplatí
(článok do školského časopisu)

Podme sa spolu na chvíľu vrátiť do minulosti. Trinásteho júla uplynulo presne 30 rokov od slávneho koncertu Live Aid, na ktorom vystúpilo množstvo vtedy známych spevákov a skupín. Koncert sa konal v jeden deň na dvoch kontinentoch a vďaka televíznym kamerám ho videlo okolo 1,5 miliardy ľudí v 110 krajinách sveta. Bola to spontánna akcia, ktorá splnila svoj cieľ: upozornila na to, že na svete žijú ľudia, ktorým sa tak nedarí, a preto potrebujú pomoc od tých, ktorým toho zasa toľko k životu nechýba.

Ten koncert, o ktorom mi rozprával môj otec a ktorý som si neskôr pozrela zo záznamu na internete, mi prišiel na um práve v súvislosti s Európskym rokom rozvoja. A pri tej príležitosti vás chcem upozorniť na jedno dôležité podujatie, ktoré sa na Slovensku uskutočnilo 14. októbra. Išlo o informačnú kampaň, počas ktorej ako súčasť denníka SME vyšla zvláštna príloha. Dozvedeli ste sa z nej, že na svete žijú stále milióny ľudí, ktorí nemôžu ísť k lekárovi ani do lekárne. Ba čo viac, dve miliardy obyvateľov našej planéty trpia nedostatkom železa, čo je vážny zdravotný problém, ktorý sa prejavuje pocitmi únavy a vyčerpania. No riešenie je pritom veľmi jednoduché: stačí pridať do hrnca, v ktorom sa niečo varí, kus železa. Lenže ako presvedčiť ľudí, že sa kusu železa v polievke nemusia báť, keď doteraz polievku s kusom železa nikdy nevarili? A čo tak urobiť zo železa niečo, čo ľuďom príde milšie? Tak vznikla „šťastná železná rybička“, ktorá keď sa ponorí na 10 minút do vriacej vody, dokáže uvoľniť až 75 % dennej potreby železa. To bol príklad z Kambodže. Alebo iný príklad z Afriky: ako si vyrobiť čistú pitnú vodu, keď po daždi niet ani stopy? Použijete vynález, ktorý sa tak trochu podobá robotovi R2D2 z Hviezdnych vojen. Postavte ho na slnko a špeciálna soľ, ktorou je naplnený, zachytí zo vzduchu vlhkosť. A takto nazbieraná vlhkosť sa potom na horúcom slnku premení na 10 až 15 litrov vody denne. Toto sú len dva z mnohých príkladov rozvojovej pomoci, na ktorú Európska únia každoročne prispieva. Nielen finančne, ale aj prácou jej zamestnancov priamo v rozvojových krajinách.

Ten koncert pred 30 rokmi som nestihla, ale to ešte neznamená, že jedného dňa nemôžem stihnúť prihlásiť sa ako dobrovoľníčka a urobiť niečo pre druhých, ale aj pre našu spoločnú budúcnosť. Ak niečo podobné cítite aj vy, navštívte webové stránky Európskej komisie. Tam sa dozviete ešte ďaleko viac. A môžete mi do redakcie nášho školského časopisu napísať, čo si o tom myslíte. Možno sa nám podarí vymyslieť spôsob, akým Európsky rok rozvoja spropagovať na našej škole.